

TESZTÉREK

a Budapest József Utcai Baptista Gyülekezet lapja

XXXV. évfolyam 12. szám

2025. december

ÁLDÁSBAN GAZDAG KARÁCSONYT KÍVÁNUNK MINDEN KEDVES OLVASÓNAK!

Készülj!

„Ha például délután négykor érkezel majd, én már háromkor elkezdek örülni. Minél előrébb halad az idő, annál boldogabb leszek. Négykor már tele leszek izgalommal és aggodalommal; fölfedezem milyen drága kincs a boldogság.” (Antoine de Saint-Exupéry – A kis herceg)

Adventi időszakba lépünk. Az advent szó latin eredetű, jelentése: eljövétel, megérkezés. Keresztény emberként készülődünk Krisztus születésének, első eljövételének megünneplésére és felkészítjük szívünket Krisztus második eljövételére. „Eljön, nem késik.” Pedig lehetséges, hogy úgy élünk meg időszakokat, hogy Isten késedelemben van... főként akkor érezzük így, ha némának, távolinak, passzívnak érzékeljük Őt. Amikor nem úgy lép, ahogy vártuk, vagy reméltük, vagy úgy érezzük

imánk, kérdéseink, kiáltásaink nem jutnak el hozzá. Krisztus születése előtt hosszú időn keresztül nem volt Isteni kijelentés népe között, nem hoztak a próféták üzenetet... míg csak eljött a pillanat és jó hírt hozott az angyal: „*Hirdetek nektek nagy örömet...!*” Ha mindennapjaidban hasonló kérdésekkel küzdesz, bátorítsd az Ézsaiás 40. részében levő üzenet, ahol Izrael fiai Isten megszólítására („*letelnek a fogság napjai*”) valószínűleg lemondóan leghintheztek, mert azt gondolták: „*rejtve van sorsom az Úr előtt, nem kerül ügyem Isten elé.*” Az elcsigázott, fizikálisan és talán szellemileg is zsibbadt nép nehezen tud lelkesedni Isten ígéretére, mert tapasztalataiban nincs benne Isten cselekvő közelségének megélése. Pedig Ő eldöntötte: húz egy vonalat és mostantól másként folytatódik a történet. Közel jön, szabadító cselekvése megérkezik népe közé, ezzel bátorítja az Övéit: „*Hát nem tudod, vagy nem hallottad, hogy örökkévaló Isten az Úr? Ő a földkerekség teremtője, nem fárad el, és nem lankad el, értelme kifürkészhetetlen. Erőt ad a megfáradtnak és az erőtlent nagyon erőssé teszi. Elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak. De akik az Úrban bíznak, erejük megújul...*” (Ézsaiás 40, 27-31). Isten ezekben a mondatokban bemutatkozik, mint örökkévaló,

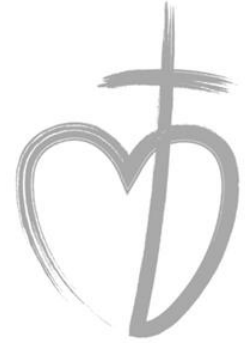
teremtő, fáradhatatlan és hatalmas Király, és bemutatkozik, mint aki erőt adó, felemelő, gyermekeit bátorító, megerősítő Atya. Hatalmas Isten és Szerető Atya. Ugyanezt a kettőséget olvasom egy lappal korábban a 10-11. versben, érdemes megnézni! És itt vagyunk adventben, várjuk Krisztus megérkezését, aki szabadítónk, hatalmas Urunk és szerető, kegyelmes megváltónk. Ha úgy érzed magad, hogy „rejtve van sorsod az Úr előtt”, tudd meg: Isten ismeri helyzeted, tervez veled és célja van életeddel! Légy bizalommal és hagyd, hogy megújítson, felemeljen. Adventben készülődhetünk a nagy találkozásra, izgalommal fedezhetjük fel a Vele való kapcsolódásunk örömet és benne, valamint tőle kapott kincseinket.

Liptai Gábor

LEGSZEBB AJÁNDÉK

Jézus e szent éjen
sem pihen, látod,
földünk országait
sorra mind bejáród.
Látod millióknak
szép karácsonyfáját,
szegények dísztelen
karácsonyfa ágát.
Villanygyertyás fenyők
nem vonzanak Téged,
Te nem a fenyőket,
a szíveket nézed.
S mindenütt, hol Reád
kitárt szívvel várnak,
emberek boldoggá,
derűsekké válnak.

Ajándékaid bár
nem rejti szép csomag,
de felülmúl mindent,
amit szív szívnek ad.
Mi egymásnak múltó
ajándékot adunk,
béke, örök élet,
amit te adsz, Urunk.
S e legszebb ajándék,
karácsonyi éjen,
hálát fakaszt minden
bűnbánó szívében.

Pecznyik Pál

Istené a dicsőség

Nem csak a teológusok, a magyar hívők szintén ismerik a „*sola gratia*” latin mondást („csak kegyelemből”). Most, hogy az év utolsó havához értünk, szeretünk visszatekinteni és a sajnálatos kudarcainkat is megszépíteni valamilyen úton-módon, hogy egy kedvező adathoz jussunk: sokat dolgoztunk, nagy eredményt értünk el. Mindig kellő időben érzékeltük a veszélyt, és bölcsen elkerültük. Elutasítottuk, legyűrtük a versenytársakat, és itt az eredménye. Divatba jött a büszkeség is alázatoskodó mellveregetés helyett. És a szélsőséges önimádat bálványként állt ott egy képzeletbeli magas talapzaton. Igen, a mi magunk szobrával.

Egy időben gyakran utazgattam Svédországba, és beismerem, szívesebben mentem el meghallgatni egy másik hitvallású közösségbe a vasárnapi szabad liturgiát. Abban is a lelkészt, aki nagyszerű tenorista volt, és szívesen énekelgetett egy szintén jó hangú társával, akár a

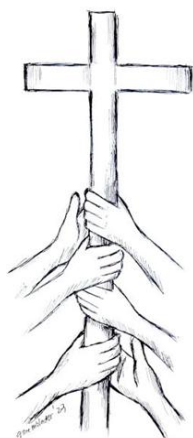
leánya lehetett volna. Akik jobban értettek svédül, mint én, megmagyarázták nekem, hogy a szövegeket általában ők írják. Nagyon jó, „ütős” szövegek. Aztán egyszer ismét arra vitt az utam. Újra betértem a duettező pár elragadó előadásainak gyülekezetébe, de már nem voltak ott. Válás lett a dolgok vége. A lelkész elvetette kikeményített fehér gallérját. Akkor már egy rádiós műsorban léptek fel, kevésbé evangéliumi tartalmú énekeikkel. A megviselt gyülekezet jó kétharmad részét veszítette el. Senki sem dicsekedhetett a kimagasló eredményekkel. Inkább mindenki került a témát.

Rengeteg szerzői adatlapjaim közé nem került be többé a svéd gyülekezet gazdag és győzedelmes dicsekvése. Minden áldás, eredmény, tisztelet tied Uram az evangélium terjesztésében. A miénk „csak arcunk pirulása”. A siker, a dicsőség Uram téged illet, a mi számunkra a legfontosabb, legfeljebb annyi, hogy tovább szolgálhatunk. A bűneinkkel nem kell dicsekednünk, a botlásunk a magunk szégyene, ok arra, hogy könyörögve kérjünk kegyelmet, mert ez minden, sőt csak ez, és nem több. Csak a kegyelem az, ami erőt ad nekünk, hogy utolsó sóhajunkkal is néki adjunk dicsőséget.

Szebeni Olivér

Engedelmeskedjünk a testvérszeretet parancsának!

„Abból tudjuk meg, hogy szeretjük Isten gyermekeit, hogy szeretjük Istent, és megtartjuk az ő parancsolatait.” (1János 5:2).

Testvéri egység: a 133-ik Zsoltárban az igaz testvérszeretetről, egységről olvasunk. Milyen is ez a testvéri egység? A szeretet jó, kellemes, üdítő, nyugtató, áldáshordozó, életképes! Az egység nem egyformaságot jelent, és nem is egyhangúságot.

A Bibliai egység lényege: sokszínűségben és a különbözőségek a harmóniában találják meg létük célját. Az 1Korintus 12:12-30-ig szóló igeszakasz erről tanít. A gyülekezetben különféle lelki ajándékok léteznek, kinek-kinek más ajándékaik vannak, de mégis nagyszerűen működnek! Isten a mi gyülekezetünkbe is mindenkinek adott valami ajándékot. Mit kezdünk velük? Mennyire és hogy használjuk őket? Jól bánunk velük, egymás javára és Isten dicsőségére? A bibliai egység: egy Atyának a gyermekei vagyunk, egy családhoz tartozunk. Egy lélek által, egy lélektől itattunk meg. Egy vallásunk-hitvallásunk van: egy az Úr, egy a hit, egy a bemerítés. Egy Úr követői vagyunk, azaz keresztyének, krisztusiak!

Jézusnak fontos az egység: János evangéliuma 17 rész 11-23-ik verseiben látjuk, hogy Jézus imádkozik a mindenkori tanítványai egységéért. A 11-ik versben olvassuk, hogy ők egyek, mert egy név hordozói, a 14-ikben, hogy az ige birtokosai, a 16-ikban, hogy nem e világ polgárai, a 22-ikben, hogy az ő egységük a Szentháromság egységét tükrözze vissza, a 23-ik versben pedig a tanítványok egysége meggyőző erő legyen a világ számára!

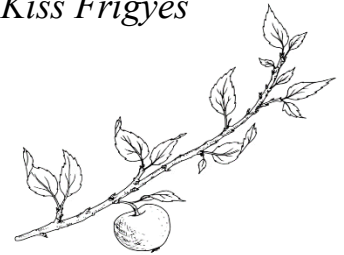
Az egységet ábrázoló jelképek: a szent olaj, a kenet (2Mózes30:25-33). Úgy olvassuk, hogy az olaj feltartóztathatatlanul árad, a fejtől egészen a köntös pereméig. A fejtől árad az olaj, az áldás szétfolyik, és eléri a széleket, azaz a periférián lévőköt is. Eléri a kicsiket, a gyengéket, az újakat is. Senki se maradjon ki az áldásból. Máshol olvassuk, hogy a Sion-hegyére száll a harmat. A Sion-hegye a gyülekezetet jelképezi, ezért is fontos, hogy ne csak lélekben legyünk jelen, hanem fizikálisan és tevőlegesen is vegyünk részt az istentiszteleteinken! Hisz árad a friss harmat, az áldás, és ennek mindnyájan legyünk részesei! Nincs is szebb annál, mikor együtt lakoznak az atyafiak: mikor öregek és fiatalok, gazdagok és szegények együtt dicsérik az Urat!

Nincs meggyőzőbb példa és érv a világ számára, mint amikor mindenféle nemzetiségű, kultúrájú, vérmérsékletű ember együtt úrvacsorázik, egy szívvel. Nincs hitelesebb vallásgyakorlás annál, hogy nem büntelen emberek szeretik egymást, szeretik Jézust, befogadják, tisztelik, bátorítják egymást, megbocsájtanak és új esélyt adnak egymásnak! Ez a legmeggyőzőbb érv! Az Efézusi levél 2:14-ik verse azt mondja, hogy Jézus lerombolta az elválasztó falat, a kettőt egyé tette. Ez az igazi Isten- és testvérszeretet! Ez Isten parancsa! Az 1János 5:3-ban azt olvassuk, hogy az Ő parancsai nem nehezek! Könnyű őket betartani? Akkor mégis miért olyan nehéz néha elfogadnom az én testvéremet? Miért olyan nehéz szeretnem őt? Miért olyan nehéz néha elfogadnom, hogy meglehet, hogy neki van

igaza? Ha az Ő parancsai nem nehezek, hanem könnyűek, és mert Isten igéje igaz, és ha nekem ez mégis nehezen teljesíthető, akkor valószínűleg bennem van a hiba!

Kedves testvérem, te hogy érzed, neked mindig könnyű Isten csodálatos parancsát betartani? Kívánom, hogy adja meg a jó Atya, hogy törekedjünk a testvéri egységre itt a gyülekezetben, hogy jó szívvel, örömmel, szeretetben szolgáljuk és dicsőítsük ŐT! Akkor nem marad el az áldás, lesz növekedés, megújulás!

Kiss Frigyes

TEREMTÉL-E?

Azért vagy itt, hogy hivatásod töltsd be.
Isten sokáig vár a jó gyümölcsre.
Míg napjaid a semmibe peregnek,
hány gondja, kínja vár az embereknek,
hány könny, kiáltás, fájdalom a testben!
Maradt-e szív, kéz miattad üresen?
Van-e magány, mi ellenedre szólhat?
Teremtél-e az Örökkévalónak?

Kell-e az Ige akkor is, ha vádol?
Tanultál-e a meddő fügefától,
vagy ürességed látszatokkal földted?
A „Még egy év” is lassan már mögötted,
maholnap véget ér a földi élet...
Felmérted-e, hogy mennyi év mivé lett,
s mi lesz, ha ez már az utolsó hónap?
Teremtél-e az Örökkévalónak?

Füle Lajos

Innen-onnan

A karácsonyi betörő

Egy idős lelkipásztor írta a következő levelet:

Régi lakásomon, M.-ben, az ebédlő mellett, a kert felől hosszú, kopott üveges veranda volt, amelyet nyáron naponta használtunk. Télen edényes növényeket, leandereket és mindenféle nyári szerszámot tartottunk benne. Az ajtaját télen át zárva tartottuk, de a zár gyöngye volt és mozgott. A hasadékon át néha a havat is befújta a szél. Az egyházközség vezetősége egyszer, évekkel ezelőtt karácsony táján eladott egy kis földet. A vételárát, 12 000 márkát, december 23-án fizették ki. A gondnok ünnep után akarta bevinni a pénzt a városba. Addig az anyakönyves szekrényben zártam el, amely a hivatali szobában volt az ebédlő mellett.

Karácsony éjjelén zörejre ébredtem fel. Rögtön a pénzre kellett gondolnom. Könnyen szétfutott a hír, hogy mennyi pénz van a házunkban. Pár csendes pillanat után felhúztam a filcpapucsot és a házikabátot. Lábujjhegyen a hivatali szobához mentem és benyitottam. Nem találtam semmi gyanúsat. De ni, mi az? Az ebédlő ajtaja alatt gyöngye fény szivárgott át. Jobban odafigyelve pedig mintha valaki csöndesen zokogna odabent. Nem vagyok hős. Dobogott a szívem, amikor óvatosan kinyitottam az ajtót.

Micsoda lehetetlen látvány! A sarokban, a karácsonyfán egyetlen gyertya égett, mellette az öreg bőrdíványon egy idegen férfi ült, s a fény felé fordult arccal sírt, hogy észrevett volna.

Nyilván betörő! Mellette a földön egy zsák, benne biztosan a betörőszerszámok, s az asztalon egy tolvajlámpa. Az arcát nem lehetett látni. Az olyan embertől azonban, aki gyertyát gyújt a karácsonyfán, és leül a fa alá sírni, nincs mit félni. Kitártam hát egészen az ajtót, és beléptem. Erre felriadt és felém fordult. Sápadt, halálosan boldogtalan arcát és mélységesen szomorú szemét azóta sem tudtam elfelejteni. Úgy látszott, hogy a nagy, tagbaszakadt ember ugyancsak nem fél tőlem. Lassú mozdulatokkal állt fel, vette a dolgait és mondta: – Ne csináljon lármát! Nem bántok senkit. Már megyek is. Most vettem észre, hogy az üvegveranda ajtaja fel van nyitva. – Nem – szoltam barátságosan hozzá –, ne menjen még! Üljön le egy kicsit, és mondja el, miért sírt itt, a karácsonyfa alatt!

Hosszú, fájdalmasan szomorú pillantást vetett rám, és tompa hangon felelt: – Nem tudtam, hogy karácsony van. Egyik társam hallott a pénzről, amit a hivatalban helyeztek el. Amikor bejöttem, megtorpantam a fa előtt. Gyermekkori emlékek ébredtek fel bennem, és egészen megelevenedett lelkemben az utolsó karácsonyestém a szülői házban, amikor édesanyám szívét majdnem megszakítottam. Meggyújtottam a fán ezt a gyertyát, és elrontott, tönkretett életemen sírtam. Kérem, ne prédikáljon most nekem semmit! Tudok én mindent. Csak nincs már akaraterőm, hogy szabaduljak az alkoholtól és a rossz barátoktól.

– De Jézus megszabadíthatja! – kiáltottam közbe, és a bizonyágtétel szinte felszakadt belőlem. Amit abban a pillanatban elém adott

az Úr, azt mondtam neki Jézus kereső és szabadító, megtartó szeretetéről. A fejével intett: „Talán... ha... azaz hogy...”

Hirtelen megszakadt a szava. Figyelni kezdett. Odakint távolabbról fütty hallatszott. Nyomban utána ismét. Erre összekapta a holmiját és indult. Meg akartam ígértetni vele, hogy másnap este visszajön, hiszen Jézus egész biztosan meg akarja és meg tudja szabadítani! De ő csak ment hallgatagon, lehajtott fejjel a veranda felé. Még zsebébe nyúlt, az asztalra tett egy ötmárkást, és maga elé mormolta: – A betört üvegtábláért!

A következő percben már el is tűnt. Összeborzongtam a hidegtől, amint megcsapott az ajtón át. Bezártam. Eloltottam a gyertyát és mentem aggódva várakozó feleségemhez, hogy elmondjam neki ezt a valóban különös élményt.

Tíz, vagy tizenkét évig semmit sem hallottam az én síró karácsonyesti betörőmről. Akkor azonban az S.-i börtönlelkésztől levelet kaptam, amelyben a haláláról értesített. Nem sokkal az emlékezetes karácsonyest után önként jelentkezett a bíróságon – aztán a börtönben megtért. Halála előtt elmondta a börtön lelkésznek karácsonyesti találkozásunkat, és megkérte, hogy küldje el nekem a köszöntését. Megelevenedett karácsonyi emléke és Jézus szabadító szeretetének felkínálása volt az első szál, amely őt a lelki hazatérés új útja felé vonta.

Közzétette:

Husztáné Anni

Szeretlek, Apa!

Az esti iskolán, ahol tanítok, nemrégiben elkövettem a „megbocsáthatatlant”: házi feladatot adtam az osztályomnak. Egész pontosan azzal bíztam meg őket, hogy a következő hét folyamán menjenek oda valakihez, akit szeretnek, és mondják meg ezt neki. Olyasvalakit válasszanak, aki még sohasem hallotta tőlük ezeket a szavakat, vagy ha mégis, akkor már nagyon régen. Ez így nem hangzik nagyon nehéznek, amíg nem tisztázzuk, hogy tanulóim túlnyomó része elmúlt harmincöt, és abba a nemzedékbe tartoznak, amelynek tagjaiba belesulykolták, hogy az érzések kifejezése férfihoz méltatlan viselkedés. Egyesek számára rettentően kemény erőpróbát jelentett a dolog.

A következő óra elején megkérdeztem, van-e kedve valakinek elmondani, mi történt, amikor végrehajtotta a feladatot. Határozottan arra számítottam, hogy nő lesz az önként jelentkező, de ezen az estén egy férfi emelte fel a kezét. Úgy tűnt, nagyon megindult, kissé meg is rázta az üggy.

– Eléggé haragudtam magára, Denis – kezdett bele, miután a száznyolcvanöt centijével kihúzta magát –, amikor megkaptuk a házi feladatot. Egyrészt nem jutott eszembe egyetlen alkalmas egyén sem a környezetemből, másrészt meg kicsoda maga, hogy ilyen személyes dolgokba avatkozzék? De hazafelé menet megszólalt a lelkiismeretem. A szememre vetette, hogy pontosan tudom, kinek kellene vallomást tennem. Tudja, öt évvel ezelőtt csúnyán összekülönböztünk az apámmal, s azóta

nem is békültünk ki igazán. Kerültük egymást, jóformán csak karácsonykor és más elmaradhatatlan családi ünnepeken találkoztunk, de még olyankor is alig váltottunk egy-két szót. Így hát kedden, mire kiszálltam a kocsiból, már meg is győztem magamat, hogy felkeresem apámat, és megmondom neki, hogy szeretem.

Szinte hihetetlen – folytatta a férfi –, de már a puszta elhatározástól mintha nagy kő esett volna le a szívemről. Otthon berohantam a házba, a feleségemhez. Már lefeküdt, de felébresztettem. Amikor meghallotta, mire kérésülök, szinte kirepült az ágyból, átölelt, és házasságkötésünk óta először láttam sírni. Fél éjszaka fennmaradtunk, kávéztunk és beszélgettünk. Csodálatos volt! Másnap korán reggel magamtól ébredtem. Igazság szerint alig tudtam aludni az izgalomtól. A szokottnál előbb mentem be, és két óra alatt többet végeztem, mint az egész megelőző napon. Kilenckor felhívtam apámat, hogy benézhetek-e hozzájuk munka után. Mikor felvette a telefont, egyszerűen megkérdeztem: Apa, beugorhatnék ma délután? Mondanom kell neked valamit. – Igen? Na és mit? – morogta, mire biztosítottam, hogy nem tart sokáig, így végül beleegyezett.

Fél hatkor csengettem be a szüleimhez, azért fohászkodtam, hogy apám nyisson ajtót. Féltem, ha anyám jön ki a csöngetésre, inamba száll a bátorságom, és inkább neki mondom, amit apának szántam. De mintha kezemre játszott volna a

szerencse, mégis apa jött. Nem vesztegettem az időt, beléptem, és rögtön így szóltam: Azért jöttem, hogy megmondjam: Szeretlek, apa!

A férfi egy pillanatra elhallgatott. – Apám arca mintha átalakult volna. Vonásai a szemem láttára lágyultak meg, ráncai szinte kisimultak, és eleredt a könnye. Felém nyújtotta a karját, átölelt, és így válaszolt: Én is szeretlek, fiam, de soha nem voltam képes megmondani. Újabb szünet. Nem akartam megtörni a pillanat varázsát, mozdulatlaná dermedtem. Anyám jött oda könnyes szemmel. Csak intettem és egy puszit dobtam neki. Még egy kicsit átölelve tartottuk egymást apámmal, aztán elmentem.

– Hosszú ideje nem éreztem magam ilyen csodálatosan, de nem ezért álltam fel most. Két nappal látogatásom után az apám, aki régóta szívbetegségben szenved, de nem árulta el nekem, szívrohamot kapott, és a kórházban kötött ki. Azóta eszméletlen, nem tudom, életben marad-e. Csak azt szeretném mondani mindenkinek: sose halogassátok azt, amit meg kell tennetek! Ha tovább várok az apámmal, talán soha többé nem adódik alkalom. Használjátok ki az időt, és tegyétek meg most, amit kell!

*Ismeretlen szerző –
közvetette: Husztáné
Anni*

Gondolatok

– A karácsony azt üzeni, szeretni és szeretve lenni a legcsodálatosabb dolog a világon.

(Vermes Balázs)

– A szívem mélyén mindig karácsony van. A szívemben rejtegetett zug, ahova visszajárok örülni, maga a karácsony. *(Szabó T. Anna)*

– A jó szó, az ölelés sokkal értékesebb bármilyen ajándéknál. *(Kovács István)*

– A karácsony legjelentősebb, leginkább lélekemelő ajándéka az egymást boldogító együttlét.

(Oláh Attila)

– Merjünk karácsonykor mi magunk ajándékká válni. *(Böjte Csaba)*

– A karácsony nem csak egy nap, nem lehet csak egy nap, nem múlik a huszonegyedik óra elteltével. Mert az egy érzés. A szeretet érzése.

(Csitáry-Hock Tamás)

– Az élet arra tanít, hogy senki se talál vigaszra, ha mást nem vigasztal. Semmit se kapunk, ha nem adunk. Csak a Teremtő ajándékoz igazán, emberek között csupán csere történik. *(G. Bernanos)*

– A váratlan találkozások mögött pedig az Úr hatalma és szeretete van.

Gyerekszáj

Dóri szárította a haját, és a hajszárító csatlakozója kicsúszott a konnektorból. Elkeseredetten hívott bennünket: „Anyá, kifogyott a levegő a hajszárítóból!”

Gyülekezetünk betegei

Husza Tiborné	Soltész László
Janó Pál és neje	Soyvural Emma
Juhász Gyuláné	Stubnya Tiborné
Kiss Emil	Szikszai Lajosné
Kovács Lászlóné	Szlepákné Kiss Tamara
Lőrincz-Szlepák Otília	Veress Sándor és neje
Németh Györgyné	Vékony Józsefné
Puskás Zoltán és neje	Vida Sándorné
Rottmayer Jenő	

„Mindenre van erőm Krisztusban, aki meg-erősít engem” (Filippi 4:13)

Hirdetés

DEC. 14.: NYUGDÍJASOK KARÁCSONYA
KÖZÖS EBÉDDEL

DEC. 14. 18:00: DICSŐÍTŐ ÉS IMAESTE

Szeretettel jelezzük a Testvéreknek, hogy adományait elektronikus utalással is megküldhetik a Gyülekezet számlaszámára. Missziós adakozás: OTP Bank, Budapest József Utcai Baptista Gyülekezet; számlaszám: 11708001-20052126

Budapest József Utcai Baptista Gyülekezet

1084 Budapest, VIII. József u. 12.

www.jozsefutca.hu

Újságunk a „Folyóirat” rovatban is olvasható!

Rendszeres alkalmaink

Vasárnap de. 9:30 imaóra

10:00 istentisztelet

**Szerda este 18:00 bibliaóra
utána énekóra**